

Nemzedékváltás húsz év után

csendszárnyú súlyos szavú vándorok
fészük ágain kopott lelkiismeret bútoroz
az ősz-közeli madárvonulással
elhagytak minket az élénktollú társak

nagy öregek mondtuk miközben a gumilepedőről
madárcsontú pillékként szabadultak s előlről
kezd egy semmivel sem jobb
nemzedék a sóhajt és az átkot

hiszen fegyverük nincsen süket
évek falán verődik csontos fülek
be nem bocsátják a múltnak tanúságát
romlelkű agórán ágál

gyérülő fecskeraj csinál nyarat
az üres égen megszenvedett árulás halad

Az ősz hangjai ablakok résein át

rezignáltság árnya csorog át a versen
sánta lábbal kergeti a fény
görcsénél törte el ágát hersen
hideg kőre ült fel az erény

mint akinek botja maga előtt kopog
vonszolja az időt a sekély tócsán át
rutinosan vetkőzik az ősz előtt kokott
hunyorog s átugorja a szeme-alja árkát

miért fogjuk évszakra minden mulasztásunk
veri az eső könnyével talán
lelkiismeretünket túl minden halasztáson
mielőtt felbukunk gyökerén igazán

felmagaslik előttem maga a fa
s madárcsalád jut minden ágra